

Старият плъх се измъкна от дупката, озърна се наоколо и се спусна по малката бѣла пжтечка към брѣга на голѣмата рѣка.

— Стой! — извика му зелената жаба, която стоеше на един мокър камък съ отворена уста и чакаше нѣкоя муха сама да вдѣзе въ гърлото ѝ. — Кжде отиваш?

— Бѣгамъ! — отвърна плъхът и спрѣ.

— Отъ кого бѣгаш?

— Отъ моята другарка.

— Защо?

— Защото е много свадлива. Всѣки день се караме. Днесъ, когато легнахъ да подрѣмна, тя ме нападна и ми отскубна най-дългия косъмъ отъ мустацитѣ. Я ме вижъ на какво съмъ заприличал!

— Нищо ти нѣма, плъхчо, — рече жабата, — ти пакъ си хубавецъ. Ами кжде бѣгаш?

Навѣрно си решилъ да се удавиш?

— Да не съмъ лудъ? Ще почакамъ тука на брѣга да мине нѣкой параходъ, натоваренъ съ жито. Много обичамъ да ямъ жито отъ хамбаръ.

— Слушай, — предложи жабата, — я остани тука при мене, да си приказваме сладки приказки. Виждамъ, че съ тебе можеме да станемъ приятели. Когато ти налегне тжга душата — ще ти пѣя най-хубавитѣ си пѣсни.

— Попѣй ми сега една пѣсень! — помоли я плъхътъ.

Жабата скочи въ водата, хвана съ лапичката си едно коренче, отвори широката си уста и почна:

— Бре-ке-ке-кексъ — коахъ-коахъ!

— Бре-ке-ке-кексъ — коахъ-коахъ!

Сетне излѣзе пакъ на мок-